

ร้านข้าวมันไก่

ได้ชคนแรก พ่อ

วิชา : ไม่ยอมแพ้

พ่อผมเป็นคนที่ฟ่ายแพ้บ่อย บ่อยจนผมเชื่อว่า
ถ้าเป็นหลาย ๆ คนคงได้ยอมแพ้ไปแล้ว
การยอมแพ้ที่หมายความว่าถอดใจ
และไม่คิดที่จะสู้ หรือพยายามในความฝันของตัวเองต่อ
แต่พ่อของผมไม่เคยเป็นอย่างนั้น
พ่อเคยบอกว่า
เป็นเพราะพ่อเกิดวันแรงงานเลยชอบทำงาน
แต่ผมว่า ความชอบทำงานของพ่อ
เกิดจากการที่พ่อเป็นคนไม่เคยสิ้นหวังในชีวิตที่ดีกว่า

พ่อจบแค่ ม.ศ. 5 (เทียบได้กับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปัจจุบัน)
และเริ่มต้นชีวิตการทำงาน
จากการเป็นโอเปอเรเตอร์ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง
แต่ด้วยความอยากมีชีวิตที่ดีกว่า
ทั้งเพื่ออนาคตของตัวเองและคนรัก
จึงได้ลาออกจากราชการประจำ และบอกกับตัวเองว่า
ในชีวิตนี้จะไม่ยอมเป็นลูกจ้างใครอีก

พ่อได้ไปประกอบอาชีพค้าขาย โดยเลือกขายอาหาร
ซึ่งสมัยนั้นการจะหาสูตรอาหาร
ไม่ได้ง่ายเพียงปลายนิ้วคลิกค้นหาอย่างทุกวันนี้
แต่ต้องเรียนรู้จากคนที่ทำอาหารเป็น

วันหนึ่งแม่พาพ่อผมไปกินอาหารที่กรุงเทพฯ
พ่อได้กินราดหน้าของร้านร้านหนึ่ง
ซึ่งทำได้อร่อยจนพ่อติดใจ
จึงไปขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์เจ้าของร้าน
เพื่อจะได้วิชาทำราดหน้ามา
แต่แน่นอนว่า
อยู่ดี ๆ ลูกค้าที่ไหนก็ไม่รู้มาขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์
เพื่อลักเอาวิชาทำราดหน้าไป
ใครจะยอมกันง่าย ๆ
ลุงเจ้าของร้านปฏิเสธพ่อครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่พ่อก็ไม่เคยถอดใจยอมแพ้
เที่ยวไปหาลุงเจ้าของร้านทุกวันกระทั่งลุงเจ้าของร้านใจอ่อน
แล้วพ่อก็ได้สูตรการทำราดหน้ารสเลิศมาในที่สุด

แต่ชีวิตไม่เคยเป็นเรื่องง่าย
พ่อยังมีอะไรให้ต้องแพ้และต้องไม่ยอมแพ้อีกเยอะ
เพราะหลังจากได้สูตรราดหน้ามาแล้ว
พ่อก็ไปขายราดหน้าตามที่ตั้งใจไว้
แต่การขายอาหารไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด
ฝีมือการทำอาหารอย่างเดียวอาจยังไม่เพียงพอ
หากปราศจากองค์ความรู้ทางธุรกิจ

พ่อล้มเหลวหลายครั้งในการประกอบกิจการร้านอาหาร
จากกรุงเทพฯ ไปหัวหิน จากหัวหินกลับมาชลบุรี
จากชลบุรีไปกรุงเทพฯ แล้วกลับมาชลบุรีอีกครั้ง
พ่อเปิด - ปิดร้านไม่ต่ำกว่า 5 สาขา
เป็นอย่างนี้ในระยะเวลา 30 กว่าปีที่อาชีพของพ่อไม่เคยหยุด
และพ่อก็ไม่เคยหยุดเลย แม้วันนี้อายุจะย่างเข้า 70 ปีแล้ว
ทว่าพ่อยังคงมีความฝันที่จะกลับไปสู้อต่อ
ในสังเวียนการทำร้านอาหารอีกครั้ง

และที่สำคัญ หนึ่งในกรไม่ยอมแพ้ที่สำคัญที่สุดของพ่อ
และเป็นการไม่ยอมแพ้ที่สำคัญมาก ๆ กับชีวิตผม
นั่นคือ การที่พ่อไม่เคยยอมแพ้ในตัวผม
ไม่ยอมแพ้มาตั้งแต่วันแรก

ผมเกิดมาพร้อมอาการโคม่า
ด้วยวิทยาการทางการแพทย์ในสมัยนั้น
หมอบอกให้พ่อทำใจ
โอกาสรอดของผมน้อยกว่าโอกาสไม่รอดมาก
พ่อมี 2 ทางเลือก เป็นทางเลือกที่พ่อต้องตัดสินใจคนเดียว
เพราะในตอนนั้นแม่ยังไม่รู้ถึงอาการของผม
เนื่องจากกำลังพักผ่อนหลังคลอด
หมอบอกพ่อว่า จะลอง ‘เสียดผ้าตัดดู’ หรือว่า ‘ปล่อยเขาไป’
พ่อตัดสินใจให้ผมผ่าตัดในวันแรกที่เกิดมา
ทั้งที่รู้ว่า สุดท้ายแล้วผมอาจตาย ไม่ก็พิการตลอดชีวิต
แต่พ่อเลือกที่จะไม่ยอมแพ้

ในทุกวันนี้เมื่อนึกท้อแท้กับชีวิต
ผมจะคิดถึงความไม่ยอมแพ้ของพ่อเสมอ
เพราะถ้าพ่อยอมแพ้ในวันนั้น ก็คงไม่มีผมมาเขียนบทความนี้

ถอดบทเรียน

เป็นธรรมดา
ที่ชีวิตของเรา
ต้องพบทั้งชัยชนะและความพ่ายแพ้

เอาเข้าจริงแล้ว
ถ้าเราเลือกได้
ใคร ๆ ก็อยากได้รับชัยชนะมากกว่าพ่ายแพ้

แต่ในชีวิตของเรา
กลับพบว่า เป็นเรื่องตรงกันข้าม
ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องปกติธรรมดา
ส่วนชัยชนะนั้นเป็นเรื่องพิเศษ
เพราะคนเราไม่ค่อยได้รับชัยชนะ
ความพ่ายแพ้ต่างหากที่เราพบบ่อยกว่า

ถึงอย่างนั้น...
ในความเป็นจริง คนเราก็ไม่ได้ต้องการชัยชนะบ่อยขนาดนั้น
เราต้องการชัยชนะครั้งใหญ่ ๆ สักหนึ่งครั้งในชีวิต
หลังจากที่ผ่านความพ่ายแพ้มามากมาย

แต่สิ่งสำคัญก็คือ
อะไรที่ทำให้เราไปถึงชัยชนะได้
ทั้งที่พบกับความพ่ายแพ้มา
คำตอบคือ การที่เรามีหัวใจที่ไม่ยอมแพ้

เพราะหัวใจที่ไม่ยอมแพ้จะเป็นเหมือนพรวิเศษ
ให้เราลุกกลับขึ้นมาใหม่ได้เสมอ
ในทุก ๆ วันที่เราล้มลง